

Conquerir amb l'Obediència

Només podem conquerir les creences errònies obeint la Veritat, i com que només podem obeir la Veritat quan l'entenem, conquerim, doncs, quan obeïm allò que entenem de la Veritat.

Al capítol setze de St. Joan hi trobem una remarcable declaració de Jesús pel què fa a la seva victòria personal a la batalla que va lliurar amb l'error. Va guanyar la victòria a la contesa més gran que mai s'ha esdevingut a la història del món.

Fóu una contesa mental, de la qual en digué, “Exulteu, jo he vençut el món.” (Joan 16:33) volent dir que havia vençut dins seu el concepte material del món i de l'univers. Jesús considerà això el clímax de la seva demostració.

L'exemple de Jesús va assenyalar el camí, fent palès com n'és cabdal que cada individu depassi el concepte material del seu món individual, o sigui, que cada individu torni a posar l'home i l'univers a l'Esperit (CiS 209:22) La Sra. Eddy diu, “Els sentits materials i les concepcions humanes, de les idees espirituals en farien creences materials” (CiS 257:15) Aquestes falses idees han de fer lloc als fets espirituals a l'abast, i això s'acompleix obeint el nostre concepte més enlairat de la Veritat.

El Crist Jesús va deixar ben clar que és essencial vèncer, a nivell individual, el fals concepte d'aquest món. I va emfatitzar aquest fet a la Revelació de St. Joan.

Si volem fer-nos realment una idea clara de la rica heretat que rep l'individu que venç el món, hauríem de llegir i sospesar què els hi escriu St. Joan a les set esglésies de l'Àsia. Qui entén què se'ls hi diu a aquestes esglésies, no pot estar-se'n de sentir que val la pena maldar per a ser obedient, i vèncer així el concepte material del món. La recompensa a les set esglésies culmina a la primera, “Qui venci ho heretarà tot; Jo seré el seu Déu, i ell serà el meu fill.” (Apoc. 21:7)

Segons l'evidència dels sentits materials, el món on va viure Jesús, és el mateix d'avui; hi ha els mateixos turons, els mateixos llacs, les mateixes muntanyes i les mateixes valls. Jesús no va provar de destruir la matèria amb dinamita; no va fer servir la força física ni el poder de la voluntat humana; va deixar el món, físicament, tal com era quan hi vingué, i

tanmateix va vèncer el món.

Jesús va vèncer el sentit contrafet del món, un fals sentit erroni del món, el concepte material d'allò que és un fet espiritual a l'abast, i l'únic fet a l'abast. Fins i tot abans de la seva ascensió, que fóu la seva demostració final de l'art de vèncer, Jesús ja havia vençut un sentit material del món. Va caminar sobre les ones, va atipar els cinc mil, va produir els diners pels impostos, va travessar parets.

El nostre món, no és fora nostre, és el nostre nivell de consciència i enclou tots els homes i totes les coses. El nostre món i tot allò que enclou és ara mateix mental i espiritual, i només n'hem de capir acuradament el seu sentit just.

La Sra. Eddy diu, “El sentit material ho defineix tot materialment, i té un sentit finit de l'infinit.” (CiS 208:2) i vèncer el món és vèncer aquesta ment carnal o aquest sentit material de l'home i de les coses.

Aquesta ascensió mental i espiritual per sobre del sentit material i finit de les persones i de les coses, fóu feta dins del reialme de la pròpia consciència de Jesús, i aquesta mateixa ascensió espiritual l'hem de fer dins del reialme de cada consciència individual.

La creació de Déu ha existit sempre com el Seu reflex Infinit i visible, l'home i l'univers. Aquesta és l'única creació, la creació que veiem, ni que la vegem amb la lent del sentit material, o amb un vidre fosc, i l'anomenem matèria. La Ment, Déu, es desplega i revela totes les Seves innumbrables idees, i aquestes idees expressen la Divinitat. Déu es revela a Si mateix com l'home, la Seva idea més gran, perquè l'home és “la idea complexa de Déu, i enclou totes les idees bones.”(CiS 475:14) L'home manifesta plenament la Ment Creativa Infinita.

Al Principi tota la creació era bona, perfecta, harmoniosa i eterna, i encara n'és; per què, què la podria canviar, si és Déu expressat, i Déu és omnipotent? si tot és bo, doncs, per què sembla que hi hagi un error que cal conquerir?

Les Escripures ens diuen que “pujà una boirina humida de la terra,” (Gen. 2:6) volent dir que la realitat sempre sembla que tingui una ombra d'irrealitat, i que aquesta irrealitat reclama la seva realitat, contrafent aparentment la realitat.

La pretesa ment mortal representa l'oposició i la negació de la Ment que és Déu, però és suposicional i sense base de fet. Jesús l'anomena una mentidera des del començament. La pretesa ment mortal tradueix les idees de Déu d'acord amb si mateixa i les anomena coses, o objectes de la matèria. **Allò que veiem com objectes materials són els conceptes erronis que la ment humana té dels fets espirituals a l'abast;** dit d'una altra manera, la matèria és només la manera que la ment humana té de veure la creació real.

A la ment humana li sembla que els fets Espirituals són matèria; la matèria, de fet, doncs, només és una aparença falsa. El problema és que els mortals només se les heuen amb les aparences i no amb els fets espirituals o amb les coses tal com són. El pretès home mortal, il·luminant el seu enteniment i obeint allò que entén, ha de depassar, doncs, la seva concepció errònia de l'home i de l'univers.

El pretès home mortal és la suma de tots els pensaments materials que afaïçonen la consciència hipotètica o la identitat material; però la Sra. Eddy ens ensenya que no hi ha identitat fora de Déu, perquè Déu i l'home coexisteixen com un sol Ésser; i si no hi ha cap identitat a part de Déu, la identitat que veiem aquí ha de ser Déu, no pas, com sembla, matèria.

Enoc ho va demostrar. No va veure ni el pecat ni el mal; va veure l'aparença anomenada matèria, i fins i tot la mort, com la boirina sense forma que s'espargeix amb els raigs del sol. Va enfocar tant els raigs de la Veritat omnipotent sobre la seva aparent identitat material, que es va fondre i es va esvaïr de la visió humana. Fent això, Enoc va viure, es va moure i va tenir el seu ésser en Déu, i va experimentar la consciència de la vida eterna. Tota la humanitat hauria de viure així.

No hi ha dues menes de realitat, una que s'hagi de destruir, i l'altra que duri per sempre; és entenent la Veritat que destruïm el malentès pel què fa a l'única i sola identitat, aquí i ara.

Sabem allò que cal depassar, el concepte material de l'home i de l'univers. Sabem com l'hem de depassar, entenent i obeint la Veritat. Sabem on s'ha de depassar, a la consciència humana. Però resta una pregunta, quan s'ha de depassar?

Hem de depassar-lo al mateix moment que l'error ens encara. Hem de començar a destruir el sentit material erroni on som, i allà on l'error ens encara. I ho fem obeint amb el pensament i amb la vida, el

sentit espiritual de les coses a l'abast.

Els éssers humans tenim la tendència de passar per alt el present, i mirar vers les coses que pensem que són més importants del futur, quan, de fet, hauríem de plantar-nos sobre la veritat de la realitat ara mateix. Les oportunitats del moment s'han de refinar si hem de replegar la recompensa dels fidels i heretar-ho tot.

Daniel no s'hauria pogut esperar a sortir de la fossa dels lleons per a saber i viure la Veritat; ho va haver de fer just on era, allí i aquell mateix moment; però si Daniel no hagués viscut obeint la realitat, o la veritat dels homes i de les circumstàncies, abans no el posessin a la fossa dels lleons, potser no se n'hauria sortit tan bé com se'n va sortir.

Si pensem de manera justa a tota hora i en tota circumstància, no hi ha perill que actuem malament sota pressió. De vegades podem actuar sense rumiar-nos-hi gaire, però essencialment les nostres accions seran bones; tanmateix si el nostre pensament és erroni i covem pensaments d'odi, d'enveja, de revenja, de manca d'honestedat, de passió, de malaltia... no actuarem bé ni ara, ni la setmana vinent, ni mai, fins que no canviem el nostre pensament i el nostre raser vital. I per què? Perquè el pensament just no és una qüestió d'hàbit; és reflectir la Ment Divina. **Pensar de manera justa no és de cap manera una activitat de la ment humana; pensar de manera justa és una activitat científica, i el pensament científic és una activitat de la Ment Divina.** Només quan reflectim la Ment Divina el pensament erroni o acientífic pot ser depassat o vençut.

Fem una ullada al pensament científic i acientífic que representen David i Goliat. Goliat havia reptat amb èxit els exèrcits d'Israel, dos cops cada dia, mesmeritzant-los i fent-los-hi creure que, ell personalment, era invencible. El desplegament de la mida, del poder, de la força de Goliat s'havia fet del tot l'amo del pensament de les hosts d'Israel, "i estaven desconcertats i molt esfereïts." (I Samuel 17:11)

Però el desplegament de poder, de talla, de paüra que el mal va fer de si mateix, ja sigui amb la disfressa d'home o de bèstia, no li va fer cap por a David, perquè el seu pensament era científic, el reflex de la Ment, i aquest pensament no feia lloc a cap suggestió, a cap presència, ni a cap poder a part de Déu.

Com n'era de gros Goliat, realment? Quina por podia fer si una cosa tan

menuda com un còdol de riera, llençat amb encert, el va poder destruir? No era un gegant allò que espaordia els exèrcits d'Israel, sinó la seva errònia concepció que un gegant era l'origen del poder totpoderós. Amb el seu pensament erroni van veure el poder de la vida i de la intel·ligència en una persona, i aquest pensament erroni va controlar tots dos exèrcits, quaranta dies.

Som realment conscients que la major part del temps donem poder a la vida i a la intel·ligència personals, espaordits i neguitosos del què hom pot pensar, ens pot dir o ens pot fer? Tot això no és pensament científic, i l'hauríem de deixar enrera reflectint el pensament que és l'activitat de la Ment Divina. A la Ciència Cristiana no hi ha individualitat personal; l'única individualitat és Déu; i cada home individual El reflecteix.

Allò que calia destruir per a alliberar els exèrcits d'Israel era la suggestió mesmèrica que exercia la menta carnal; David no va esdevenir una víctima de les suggestions malicioses que matí i vespre Goliat presentava, sinó que va dir, “Déu m'ha alliberat de les urpes dels lleons i de les urpes dels óssos, Ell em deslliurarà de les mans dels Filisteus.” (I Samuel 17:37)

I quan la ment carnal es va vanter del seu poder, del seu domini, i va exhibir el seu pes, la seva talla i la seva solidesa, David va obeir la Veritat que hi havia al seu pensament. La intuïció divina de David el va fer bo per a vèncer la ment carnal. N'hi va haver prou amb el seu cop directe de comprensió veritable al front de l'error, o al fals clam d' intel·ligència a la matèria o a la persona, per a guanyar la batalla.

Adonar-se de la influència i del domini del pensament científic just és la primera passa que ens allunya del malentès que l'home pugui ser governat per la casualitat, les circumstàncies, l'entorn, o qualsevol mena de matèria o d'error. Déu governa l'home, la idea que Déu té de Si Mateix, del tot i a totes les seves accions, i res més el governa.

A David no li va fer basarda d'anar a trobar Goliat, ni va dubtar-ne ni un moment perquè no reconeixia que hi hagués enlloc on la llei de Déu no fos activa. Sabia que només Déu és suprem al Cel i a la terra.

I els Davids d'avui, els qui fem la voluntat de Déu, no ens ha de fer basarda de lluitar per allò que és just; el sentit de joia i de sadollament fa estada dins nostre només quan som fidels acomplint la tasca on se'ns ha cridat.

Ningú pot agafar-se a una posició que ja se li ha fet petita. Sempre hi ha una feina més noble per a tots i cada un de nosaltres quan hem fet la nostra tasca amb fidelitat i amb amor. Això va ser veritat per David, que havent tingut bona cura del seu ramat, va ser cridat a la llarga a administrar els afers de la nació; i com fou amb David, és també amb nosaltres. Guanyar no vol dir res més que assolir un bé més gran.

Hem de demostrar que el nostre regne no és d'aquest món. Per a fer això, primer hem d'endregar i polir el nostre pensament i la nostra paraula, i anar a trobar l'enemic mental, tot allò que a la consciència humana s'allunya de la perfecció, amb la ferma determinació de vence'l obeint la Veritat.

La Ciència Cristiana ens revela les qualitats divines que de l'home en fan el caràcter diví del Crist; i en lloc d'esperar passivament que Déu faci alguna cosa, som nosaltres els qui hauríem de fer allò que cal per a atènyer aquest caràcter diví. La Ciència Cristiana ens ensenya que hem de viure la Paraula per a poder rebre tot el bé que és nostre i ens espera.

Fem una ullada a les tendències naturals de la ment mortal que s'haurien de vèncer, i que es poden vèncer, obeint la nostra comprensió de la Veritat. Una de les temptacions més subtils que fa desviar el pensament del camí estret i dret que ens mena a tot el bé, és el desig de ser exaltat per sobre dels altres, i aquest desig humà s'hauria de deixar enrera.

Sovint ens afalaga gaudir dels privilegis que d'altres no poden tenir; i tot i que puguem gaudir d'oportunitats que es neguen als altres, vantar-se'n només fa més costa amunt la gran victòria que s'espera de nosaltres, i que se'ns exigeix; no ens hauríem de considerar superiors a d'altres que fan un servei tan efectiu com el nostre, però en llocs que la ment mortal no considera tan importants. La posició que ocupem no és el que compta, allò que és valuós és la victòria que assolim a la consciència individual.

La temptació de sentir-se afalagat amb el coneixement humà posa pals a les rodes al maldar sincer per les coses de l'Esperit, que és essencial si volem progressar a la via del bé. Només hi ha una via per a l'èxit durador, tant a nivell personal com per la raça; **i és que cada un de nosaltres siguem fidels a l'hora d'emprar allò que se'ns ha donat per a què en tinguem cura** sense mirar la importància relativa de la nostra tasca o del nostre lloc comparant-lo amb el dels altres segons les estimacions humanes. El treballador fidel rep la recompensa no d'acord amb el punt de vista o les compensacions materials, sinó d'acord amb la

lleï espiritual; l'home fidel, doncs, està sempre segur de la seva recompensa.

En fer una temptativa justa, no hem de tenir en compte ni allò que és més important ni allò que no n'és tant, sinó que hem de reconèixer i valorar tot maldar honest allà on el vegem. Beneir l'altre i no pas dominar-lo hauria de ser la divisa de tothom qui hagi copsat un besllum de l'Amor, i **la prova de l'amor és només el servei generós**. Si volem fer nostres la salut i la pau que ofereix la Ciència Cristiana, no cerquem aquestes benedicions només per nosaltres. Aquesta actitud no ens deixaria enlairar més enllà de la lletra de la Ciència Cristiana.

Si vegéssim un home glaçat i morint-se de fred, que de pressa que hi aniríem a ajudar-lo, però som aquest Amor diví que va a rescatar al qui veu vençut pel ressentiment, la intemperança, la rancúnia, l'odi o la gelosia?

En aquests casos, silenciosament, podem reflectir l'escalfor de l'Amor diví fins que el cor d'aquest home senti la gentil escalfor de l'Amor, i es desvetlli per a expressar la vida que és Amor.

Les oportunitats per a expressar aquest amor que és imparcial i arriba a tota la humanitat, se'ns presenten a cada hora. Aquest amor és un do de Déu, un reflex de l'amor que abraça totes les seves idees i les protegeix imparcialment i tendrement.

Algunes de les aparences que la influència mesmèrica assumeix i que ens fan de pedra d'ensopec són la indiferència, l'apatia i la por dels parers humans. No podem ser Científics Cristians i tenir el cor tebi, ser ganduls, o deixar que allò que la gent pensa influeixi el nostre pensament.

Quan la veritat esdevé l'estel polar del nostre pensament, la confiança dels altre homes està assegurada. Mentrestant és bo de refusar el neguit pensant si els nostres motius seran ben entesos, o els nostres assoliments i dificultats vistos amb simpatia. Hauríem d'entendre que ni la ment mortal més refinada pot fer cap judici acurat, i hauríem d'estar a l'aguait que totes les nostres accions siguin el resultat d'esperar el guiatge de Déu.

Jesús ens va donar el mètode que hem d'emprar per a vèncer a totes les èpoques. Va dir, "Si algú em vol seguir, que es negui a si mateix, que agafi la seva creu i que em segueixi." (Mat. 16:24) Negar-se a si mateix, per Jesús, volia dir, negar la identitat material mortal; i si seguim l'exhortació

del Mestre, i ens neguem cada dia, es farà ben aviat palès que, la voluntat humana amb tota la seva agressivitat i limitacions, va perdent la seva aparent influència, i que la Ment Divina amb tot el seu poder i tota la seva pau, governa.

Cada dia hauríem de maldar per a adonar-nos que no hi ha cap identitat material mortal; que cada individu és el reflex de la Ment, de la Vida, de la Veritat i de l'Amor. Això és tot el que tu i jo som, i aquesta veritable i única identitat coexisteix i és coeterna amb Déu.

Quan realment ens neguem a nosaltres mateixos, perdem la memòria de la nostra materialitat i de la materialitat de la humanitat, i només ens enrecordem de la imatge i de la semblança de Déu. És així com es guareix amb la Ciència Cristiana.

La doctrina de la Ciència Cristiana pel què fa a la irrealitat de la matèria no diu que la matèria no representi res de res, sinó que ens ensenya que la matèria és una concepció material errònia d'una idea veritable que hi ha a la Ment divina. I que el pretès humà és l'objecte externalitzat o subjectiu del seu propi pensament, i com que és un efecte, canvia amb cada alteració de la seva ment, que és la que projecta o genera l'efecte.

Jesús havia arribat a destruir tant la ment humana o carnal amb aquest procés de negar-se a si mateix, o sigui, de negar la seva materialitat, que quan al camí de Cafarnaüm, un leprós se li va acostar, la seva espiritualitat o el Crist, fa refusar la mentida de la matèria malalta i va reconèixer només la idea de la Ment divina.

L'home real, la imatge i semblança de Déu, era una idea purament espiritual, que no podia pecar, ni emmalaltir, ni morir-se. Sabedor d'aquesta veritat, Jesús era conscient que no posava la mà sobre la matèria leprosa, ja que allò que tota la seva espiritualitat podia reconèixer com a real, era la imatge i semblança de Déu.

I Jesús no podia saber aquesta Veritat i obeir-la al seu pensament sense destruir la mentida específica o concepció errònia que se li presentava, o sigui un home leprós, a l'únic lloc on exigia la seva existència, a la ment humana.

Feta fora de la ment humana, aquesta creença fôu feta fora no només per Jesús, sinó també pel leprós i pel sacerdot a qui el leprós s'hi havia d'anar

a presentar. Ras i curt, Jesús sabia la veritat, i la veritat havia destruït la mentida o concepció errònia i alliberat el leprós. Jesús va veure l'home perfecte allà on els del seu voltant només hi veien l'home mortal pecador, i això guarí el malalt. Això exemplifica la simplicitat d'un tractament de la Ciència Cristiana. Cap Científic Cristià, sigui un estudiant, o un practicant, no pot fer res més, fora de pensar justament, de tenir el pensament just de Déu i de l'home, i aquesta Veritat conscient, quan esdevé la pròpia ment, venç o refusa qualsevol suggestió mental que no sigui veritat.

La veritable protecció no ens la forneixen les circumstàncies externes sinó el pensament espiritual, i s'assoleix amb el nostre maldar incansable per a pensar els pensaments de Déu i ser com el Crist.

Els estudiants de la Ciència Cristiana s'adonen de com n'és de cabdal refusar la suggestió que la vellesa farà minvar l'activitat o el poder de certes facultats morals. El qui no sap la veritat de l'ésser pot deixar passar aquesta suggestió i covar-la al pensament fins que arriba a manifestar-se a la seva experiència. La Sra. Eddy ens n'avisava quan diu, “El pensament dolent s'hauria d'aturar abans no tingui l'oportunitat de manifestar-se.” (CiS 425:5)

La Ciència Cristiana demostra que el refús ràpid de pensaments mòrbids i perturbadors, de pensaments de por, d'apatia o egoistes, no els deixa fer efectius a l'experiència de l'individu; i centrant els seus pensaments en Déu, la Veritat, els Científics Cristians experimenten preservació espiritual, pau, harmonia, felicitat, activitat útil, i ajuden a fer feliços i a sadollar el seus estimats i els seus amics. La salut, l'harmonia, la felicitat i una activitat útil és a l'abast de tothom que empri les seves capacitats per a bastir un pensament i una activitat espiritual constructiva. Aquestes coses són a l'abast del qui venç les concepcions errònies de l'home, obeint la Veritat de l'Ésser.

La Sra. Eddy ens dona aquestes instruccions, “Hem de discernir que el poder mental té l'habilitat de neutralitzar les concepcions humanes errònies, i les hem de bescanviar per la vida que és espiritual, no pas material” (CiS 428: 19)

Per a conquerir obeint, hauríem d'entendre ben clar, que solucionar el nostre problema no és una qüestió de vèncer persones o condicions fora nostre, sinó que és vèncer dins nostre la falsa creença que una persona o una condició és la déu del poder i de l'acció.

La tendència prevalent és pensar que la personalitat o la condició és l'origen del poder i de l'acció, en lloc de saber que l'origen del poder és Déu i és ara. Sembla que hi hagi personalitats que tinguin més influència, poder i domini, però la Sra. Eddy a les seves classes al Col·legi de Metafísica, va dir, “No hi ha personalitat, i és més important saber això que no pas saber que no hi ha malaltia.”

Allò que a la ment humana li sembla una persona activa i poderosa, un veritable Goliat, és de fet l'home individual expressant el poder i l'acció de l'ÚNIC DÉU-MENT.

No hi ha cap identitat personal. La identitat que hi ha aquí és la MENT-DÉU manifestant-se mentalment i espiritualment com l'home. Tots i cada un dels individus que hi ha aquí són la manifestació mental i espiritual de l'única individualitat, Déu.

No hem de vèncer persones dolentes ni condicions dolentes per a alliberar-nos dels nostres problemes, sinó que ens n'alliberem depassant la suggestió mesmèrica que presenta la ment mortal: que l'home és una persona i que és la causa de les condicions dolentes.

Com David, no ens hauríem de deixar mesmeritzar per les aparences malignes, ni que es presentin sota l'aparença d'un gran poder, d'activitat, de domini, de guerra....Ben sovint, fins i tot els Científics Cristians donen poder als Goliats d'avui, en lloc de fer servir el còdol de riera, o la veritable comprensió, per a destruir el mesmerisme de la vida i de la intel·ligència a la matèria.

Quan les imatges mentals errònies sembla que ens encarin, ens hauríem d'adonar que les hem de vèncer tot seguit. La Sra. Eddy diu, “L'error ve perquè li donis vida, i tu li dones tota la vida que té.” (Journal de la Ciència Cristiana)

Per a vèncer qualsevol error que sembla que ens encari, hem de discernir que només és una suggestió mental, i aleshores bescanviar la suggestió per la Veritat o el fet espiritual. La suggestió maligna o mental errònia es pot vèncer amb el pensament veritable i just perquè el pensament just és l'activitat de la Ment Divina, manifestada amb l'acció i el poder que és la vida i la veritat. **El pensament just no és mai l'activitat de la ment humana, sinó que és l'activitat de la Ment Divina, i és el poder suprem.** La Ciència Cristiana demostra que el ràpid refús a la

consciència dels pensaments trasbalsadors, mòrbids, porucs i egoistes, fa que no es puguin manifestar a la nostra experiència.

Quan ens adonem de la influència dominant del pensament científic just, ens desempalleguem de la concepció errònia que la sort, les circumstàncies o qualsevol mena de mal ens pugui dominar. **La nostra protecció de tots els mals aparents és el pensament científic.** Quan es enlairem vers reialmes de pensament més refinats, automàticament transcendim les condicions dolentes.

El nostre món no és fora nostre; és un món mental, és un estat de consciència, i com Jesús, hem de dépassar el concepte material i mortal que en tenim. **Conquerir és sempre una contesa mental dins la consciència de l'individu; una contesa entre la comprensió del fet espiritual que Déu ho és Tot, i la creença del concepte erroni que el mal és una presència i té poder.**

Els nostres enemics són purament mentals. Són els nostres pensaments i les nostres pors humanes, el nostre concepte erroni d'un home personal, i d'un univers material. La nostra ascensió espiritual més enllà del sentit material finit d'una identitat personal, i d'un món material, s'esdevé dins del reialme de la nostra consciència individual. **Només conquerim quan obeïm la veritat de l'ésser.**